

ROD

NEBEZPEČNÉ STVŮRY JSOU VŠUDE...

MARTIN
LÁNÍČEK

COSMOPOLIS

MARTIN LÁNÍČEK

ROD

NEBEZPEČNÉ STVŮRY
JSOU VŠUDE...

KAPITOLA 1

Jsou dvě hodiny ráno a v jedné pražské ulici je relativní klid. Občas se tady potuluje někdo s dobrou náladou. Tu lze vyčíst z úsměvu vykresleného na tvářích dvojic, které se tudy procházejí. Do tichého večera se vměstňuje řev jednoho chlapa, jenž vychází z nonstop baru. Je to muž ve věku 46 let, střední, trochu zavalité postavy, který celý život páchá jen zlo. Na první pohled je vidět, že hodně přebíral, ale to ho neopravňuje k momentálnímu vulgárnímu řevu na lidi, které během chůze potkává.

Je agresivní a po cestě rozkopává dva koše. Rozhlíží se, v ulici není v tento okamžik ani živáčka, ačkoli něco si k němu hledá cestu skrz zem. Agresor stojí jak opařený, protože vedle sebe slyší hluk, jak se něco vedle chodníku dostává ven. Dere se to s takovou vervou, že i ten chodník trochu praská. Ve chvíli vykukuje z hlíny pařát, jenže tím to nekončí. Cosi se dostává k němu a chlápku se naskytá hrozný pohled.

Vylézá opravdu děsivá postava, která si jde za svým. Po chvilce, co utekla neskutečně rychle, stojí před mužem o dost větší tvor, než je on. Z obličeje mu září velké rudé oči, ale i plná huba ostrých, hrůzostrašně vypadajících špičáků. Má urostlá ramena, na prackách i nohách mu trčí drápy, částečně ušpiněné od hlíny. Za velkým tělem jsou roztažená křídla, umožňující tomuto stvoření létat. Muž stále stojí, ani nedutá. Cosi nelidského je kousek od něj a kráčí směrem k němu za doprovodu hlasitého dýchání, co se line mezi zuby, které i s vizuální stránkou této bytosti působí velice nesympaticky. Je už prakticky u něj, ale chlápek se probírá

z prvotního šoku, hlasitě řve a dává se na útěk. Za sebou slyší hluk postavy, která ze sebe dostává větu: „Tyyy siiii myyyyslííííššš, žeeee tyyyyy zrůůůůdnooooosti, cos v živoootěěěěěě napááááácháááál, zůůůůůstanooooooooo bez potrěěěěěstáááááánííííí?“

Muž běží doslova o život. Každým okamžikem se při běhu otáčí, ale najednou to okřídlené stvoření nevidí, což mu ovšem na klidu moc nepřidává. Nemá ale takovou postavu, která by mu dovoľovala rychle běžet ještě nějakou dobu, tak se zastavuje a snaží se popadnout dech. Rozhlíží se, když vtom nad sebou uslyší děsivý zvuk. Než stačí vzhlednout, ucítí škrbnutí a je něčím odhozen o kus dál. Má dost naražené koleno, zvedá se ze země s obrovským strachem, protože vidí toho netvora, který se z letu staví vedle něj. Muž prosí, že mu dá, co chce, jen aby mu neublížoval. Teče mu slza z oka, ale i krev ze rtu, jelikož si ho nervozitou prokousl. Okřídlené stvoření ho chytá pařátem za vlasy a zaklání mu hlavu.

Chlap ještě vykřikuje, že už nic špatného dělat nebude, avšak tím tuto bytost neobměkčuje. Mluví na něj: „Moooooc pooooz-děěě. Ukooooončiiiiil jsiiii úmyslllllněěěěě žiiivoootyyy liiiidíí a niiiikdy naaaa teeeeebeeee neepřiiiišliiii, aleeee myyyy vííí-meeee. Neublííííííííí ti. Hneeeed řeeknuuu proooooččč. Už jseem tooo slíííbiíil kooooleeegooovi. Haha.“

Nad zakloněnou hlavou se muži zjevuje lebka, která trochu připomíná lidskou, jen s některými odlišnými rysy. Celkově je protáhlá a má takový výraz, jako by se každou vteřinou chtěla tomuto muži zakousnout do hlavy. Kolem lebky jsou rozpoznatelné dvě ruce s dlouhými prsty roztaženými od sebe. Pod obrysy něčeho hrozného se rozprostírá už jen hustá mlha. Lebka s rukama se částečně rozpouští a vniká chlápku ústy do těla. Barva jeho očí se najednou mění v rudou, okřídlený tvor ho pouští. Muž ovládaný duchem hledí do očí tomuto stvoření a na ústech má viditelnou zaschlou krev. Rudé oči naznačují, že je plně ovládan něčím, co do něj vniklo. Dokáže tuto lidskou schránku dokonale

využívat a skrze ni mimo jiné i mluvit. Připravuje se k hovoru: „Je to paráda, třebaže bude asi divný pocit, když se na mě bude řídit rozjeté vozidlo. Nic jiného si tato rádoby lidská bytost nezaslouží. Dost přebíral a na mě to má docela vliv. Jdu na to.“

Okřídlené stvoření odpovídá: „Taaaak tiiii držííím palceeee. Teeentoookrááát seee z toooohoooo nevyseeekáááá. Deeeej muuuu coooo proootoooo!“

Ovládané tělo se dává do pohybu. Oči má rudé a muž vlastně ani neví, co se děje. V okamžiku vniknutí ducha ztratil vědomí. Tomuto duchovi značně ztěžuje chůzi fakt, že schránka je poměrně nalitá, přesto nic nevzdává a míří k silnici, jíž občas projíždějí auta. Z dálky vidí světla většího vozu, tak zrychluje, aby toto plánované setkání s vozidlem stihl. Dostává se k okraji silnice a vyčkává. Ve chvíli, kdy vůz projíždí, skáče mu do cesty. Je slyšet velký náraz a skoro ve stejném okamžiku zvuk brzdícího vozidla. Řidič vyskakuje z auta, protože kus před ním vidí nehybné tělo člověka. Volá na něj, zkouší ho oživit, nicméně zjišťuje, že tomuto muži už asi nic nepomůže.

Tělo leží na chladné zemi značně pomlácené a z hlavy mu po silnici teče krev. Řidič auta stojí rozrušený u svého vozidla, je otočený od těla na druhou stranu. Mobilní telefon drží v roztřesené ruce, volá záchranku, aby je co nejrychleji dostal na místo. Myslí si, že třeba nějakým zázrakem můžou pána probrat, avšak růžově to nevidí. Z mrtvého se dostává pusou ven duch v podobě páry. Po chvíli se nad tělem mění v lebku s rozpoznatelným tělem, které se vznáší ve vzduchu a na něco čeká. Okřídlené stvoření to celé pozoruje z dálky. Nechce, aby si ho řidič všiml. Ležící muž se najednou zvedá. Staví se a ve vteřině hledí na své tělo na silnici, protože není ve své schránce, ale je to taková duše pozorující svůj konec. Začíná rvát: „Co se to děje?? Určitě se mi to zdá! To se mi musí zdát!! Pomóc!“

K duši špatného člověka se blíží duch i s jasnou odpovědí: „Neřviiii! Nikdooo tě stejně neuslyšííí, teda kromě mě. Byl jsi mooooc špatný člověk, proto si prožíváššš to, co si prožívááááš, ale věř mi, že show teprve začínáááá!!!“

Duch bere duši mrtvého za ruku. Třebaže hodně řve, letí s ní velkou rychlostí k místu, kudy se okřídlené stvoření dostalo ven. S veškerou ladností sobě vlastní vniká pod zem. Za nimi se po chvílce připojuje i stvoření s křídly, avšak ladnost tu chybí, jelikož to spíše vypadá, že si prorazil vchod nový. Zevnitř ještě zakrývá vstup, aby to zvenku vypadalo jen jako rozhrabaná hlína. Tak to tu chodí. Lidé šířící kolem sebe jen zlo mohou očekávat návštěvu určitých postav nebo i duchů, kteří se nestaví jen na kus řeči, ale spíše udělat pořádek, aby byl svět hezčí.

KAPITOLA 2

Na Zemi žije i jeden člověk jménem Rod. Je pohodový, sympatický, ale to neznamená, že má pokaždé příjemnou náladu. Ta ovšem převažuje. Má moc rád humor, nicméně umí řešit i vážné záležitosti.

Rod a Sára žijí v Praze, ale každý v jiné části. Oba si v životě užívají určitou popularitu a oblíbenost. Dlouho to netrvá a potkávají se na jedné akci. Slovo dává slovo, to se mění v dotyky, později zakončené spontánním sexem. Vychutnávají si večer, ale ani jeden tomu nepřikládá hlubší význam. Setkávají se ještě párkrát, protože zjišťují, že mají podobné názory i smysl pro humor. Společně jim to klapе velice dobře, proto se k sobě stěhují. Po pár letech společného bydlení se berou a letí na svatební cestu, kde to vypadá, že drinky, pláže i večery plné vzájemné přitažlivosti neberou konce. Den po dni ubíhá, avšak nastává čas, kdy mají odlétat domů. V hotelu si dávají ještě něco k pití a vyrážejí autobusem, který je vyzvedává před hotelem a bere je na letiště k připravovanému odletu. V hlavě mají tolik zážitků, že by se nevešly snad na žádnou paměťovou kartu. Celý jejich dosavadní vztah je pestrý, proto jim nuda ani neklepe na dveře. Oba už sedí v letadle, odlétají. Rod má nějakou dobu koníčka, který se ho drží od doby, co začal chodit se Sárou. Je to vystupování v klubech, kde se věnuje HIP-HOPu. Účastní se různých freestyle akcí nebo připravovaných zábav, kde společně s kamarády představuje svou tvorbu.

Mají za sebou dvě hodiny letu, blíží se k pražskému letišti, a tak se jim naskýtá krásný pohled na rozsvícenou noční Prahu,

jež vytváří skvělou atmosféru. Po přistání si vyzvedávají zavazadla, která jim na páse přijíždějí mezi posledními, což je smůla. Před letištěm si berou taxi a jedou směrem domů s příjemným taxikářem. Není jako ten, kdo se ti cestou pokusí vykecat díru do hlavy kravinami, které nikoho v autě, tedy kromě něj, nezajímají. Když se dostávají domů, dávají si sprchu a jdou spát.

Ještě si užívají pár dní volna ve městě, kde žijí. Slunečné počasí vychází, proto naše dvojice tráví zbytek volného času pohodově. Nějaké dny se scházejí s kamarády na zahrádce oblíbené hospůdky, kde jim osvěžující točené pivo plus pár panáků kvalitního alkoholu a hlavně parádní pokec plný legrace vytváří u stolu výbornou náladu. Jiné dny navštěvují kino nebo si dávají dobrou večeři v restauraci. V manželském svazku ubíhají roky, vše šlape, jak má.

KAPITOLA 3

Touto dobou se pod zemí řeší vážná věc. Je tu rád, který se léta dodržoval. Avšak dříve se přihodilo, že se jedno stvoření neudrželo, vydalo se samo na povrch a chtělo páchat zlo. Tenkrát bylo zničeno něčím, co trvale nežilo na planetě. Zlikvidováno bylo doslova, neboť po něm zbyla jen hromádka prachu a zelená tekutina, kterou mají místo krve. Vypadá to tak, že by se situace měla opakovat, avšak o dost horší. Na Zem se nechystá jen jeden, ale více stvoření. Na povrch se chystá pár okřídlených, nějaký ten duch a pár divně vypadajících existencí. Zjišťují to vzkazem vedle okřídleného kolegy, který nejeví známky života. Za drápy má tu tekutinu, dokonce vedle něj leží špička utrženého křídla, ale jeho není. Zdá se, že asi patří kolegovi, který tohoto tvora připravil o život. Na vzkazu stojí, že nebudou jen dodržovat pravidla a že se chystají na povrch. Nepíše se tu, kdy nebo kudy se kdo chystá ven. Je zde ale zřetelně napsáno, že je do tohoto plánu zapojeno více členů z různých druhů.

U Roda a Sáry doma se on večer chystá, že na chvíli vyrazí do klubu, kde se chce zastavit, hodit tam nějaký freestyle a pokecat. Ona s ním dnes nejde, přestože ho většinou doprovází. Rod dává Sáře pusu a vyráží. Vychází z domu směrem na nedaleké metro. V uších má sluchátka, která mu hrají oblíbenou hudbu, a po chvílce chůze stojí a čeká na již přijíždějící soupravu. Nastupuje a sedá si na místo, odkud vidí na celý vagón. Skupinka lidí stojí u dveří, ačkoli je tu místo k sezení pro všechny. Není jeden z těch, kdo hodí oči dolů a dělá, že nic nevidí, když přistoupí starý člověk nebo těhotná žena. Takové opravdu nesnáší. Metro se rozjíždí a za

zvuku hudby, která se mu dere do uší, pozoruje ostatní cestující. Jede s ním pár lidí s dobrou náladou, ale i trojice, jež vypadá, že si místo něčeho dobrého vpravuje už pěknou řádku let do těla heroin. Mezi nimi je i jedna holka, která by mohla být hezká, kdyby nedělala to, co očividně koná.

Sedí u mladíků, o které by si snad rozumný člověk nechtěl opřít ani kolo. O kousek dál vzadu sedí na sedačce starší pár působící šťastným dojmem, na rozdíl od holčiny vedle, ta je dost otrávená. Po chvilce jízdy je tu stanice, kde Rod přestupuje na jinou trasu, aby se dopravil do klubu. Mění soupravu a jede na zastávku, od které to má nejbližší. Později otevírá dveře do klubu, jež dobře zná, a vchází. Zdraví se s barmanem, podávají si ruku a objednává si pivo i dvojitého panáka irské. Po chvíli bere pití a následně se odebrá po schodech do spodní části klubu, kde to žije. Potkává známé, se kterými řeší, v jakém pořadí poběží instra, při nichž budou vystupovat. Po určité dohodě si Rod vychutnává oblíbený drink a současně se vítá s kamarádkami, jež zná. DJ mezitím pouští desky, které utvářejí atmosféru tak hlasitě, že i kdyby tam někdo sezobal prášky na spaní, v tomto klubu zaručeně neusne.

Začíná připravovaný program, který startuje freestylem. Na místě jsou tři mikrofony, užívají si je dnes kromě Roda ještě dva další. Navzájem se střídají a v klubu jsou slyšet vtipné i drzé hlášky, ale i názory na současnou dobu, nacpané do rýmů linoucích se po klubu z beden. Většina lidí je kolem pódia, kde si očividně vychutnávají současný večer. Hudba se po chvíli mění a Rod začíná rozjíždět připravený song. Za ním zůstal jeden známý, který s ním hází nějaké části songu do dvojhlasu. Akce je pořádně nastartovaná a on dává ještě dvě věci, po nich se střídají ve svých tvorbách. Rod si dává ke konci ještě jednu, pak začíná freestyle, při němž se k mikrofonu může dostat každý. Oznamuje, že dnes vypadne dřív, aby stihl poslední metro. Odebírá se k baru, kde si dává drink.

„Super vystoupení, Rode!“ chválí ho barman.

„Díky, kámo,“ reaguje Rod. „Dnes to byla parádička. Podařila se atmosféra, i zvuk byl výborný. Ráno brzy vstávám, tak mizím dřív, abych se trochu vyspal.“

Rod odchází z klubu. Za ním je slyšet jen klapnutí dveří, které by se rádo rozléhalo do tiché tmy, ale jsme ve městě, a proto ten zvuk trochu ruší hukot občasně projíždějících aut a sem tam nějaká ta hláška člověka, který jde kolem nebo v ulici o kus dál. Praha prostě jen tak nespí. V momentě mu na ramena padá tma, která je trochu rozjasněná pouličním osvětlením. Pokračuje směrem k metru, jde po chodníku kolem muže, jenž se zrovna zastavil, ale očividně mu chodník nestačí. Není tak tlustý, ale pije o dost více, než snese. Něco drmolí, ale Rod má sluchátka v uších a ta mu opět zpřijemňují cestu. Dostává se do metra, sjíždí eskalátory na nástupiště. Je tu pár lidí plus jeden hlouček, který vypadá, že je tak akorát do pohody. Kousek vedle se motá vedle své kamarádky jedna holka. Budí dojem, že byla s ní a celý večer a soutěžily, kdo se více zlije. Tím není myšleno do klidu, ale tak trochu na odpis.

„Nevím, jestli si myslí, že jsou-li na šrot, jsou zajímavé, ale mně se to u holek příčí. Vypadají strašně,“ myslí si Rod.

V metru se ho zmocňuje pocit, který by nikomu nedokázal nikdy vysvětlit. Má najednou silnou potřebu jít se ještě podívat na Vyšehrad, i když vlastně neví proč. Bydlí nedaleko, ale najednou je to přednější, než jít rovnou domů. Cesta ubíhá rychle, chaoticky na poslední chvíli vystupuje na přestupní stanici, kterou se dostává na svou trasu. Po schodech dobíhá metro, a když se dveře zavírají, stíhá ještě naskočit. Pořád neví, co ho táhne k hradbám. Stanice za stanicí ubíhá a souprava se dostává do té, na níž vystupuje. Vychází z vestibulu rovnou trasou vedle Kongresového centra, které je zřetelně vidět. Má takové divné tušení, že ho někdo nebo něco sleduje.

Kolem ani živáčka, ale přesto se jednou za čas otáčí, jestli nezhlédne něco, co by možná ani vidět nechtěl. Za chůze si vypíná přehrávač, vytahuje sluchátka z uší a pokračuje k silnici. Přechází a pokračuje k Tábořské bráně, i když má stále ten pocit, který ho momentálně provází na každém jeho kroku. Nikoho nevidí v dálce procházet, dokonce ani neprojíždí žádné auto. Extrémně se mění jeho rozpoložení, když jde pod bránou. Je zamyšlen. „Kam zmizel ten divný pocit? Cítím se zatraceně dobře. Takové střídání nálad jsem snad nikdy nezažil. Proudí mnou tolik energie, že mě snad někdo v klubu narval těmi baterkami, co pohánějí toho králíka z reklam. Ani radši nebudu přemýšlet, kde bych je, sakra, měl.“

Rod pokračuje, náhle se nad ním cosi rozzáří. Rychle nad sebe pohlédne, ale vidí už jen něco osvětleného, co mizí za bránou zvanou Leopoldova. Byl to takový mžik, že ani nedokáže odhadnout velikost neznámého a prudce osvětleného tělesa. Přidává do kroku a velké nutkání zjistit, o co tu jde, ho popohání. Myslí si, že musí existovat vysvětlení pro touhu vydat se na místo, kam směřuje.

Vtom ho polapí viditelná záře. Rozbíhá se, třebaže neví, proč a kam běží. Je to lidská zvědavost, jež ho žene kupředu. Srdce mu v těle tluče jak o závod a on vnímá větší hlasitost svého dechu, nicméně chce zjistit, o co tu dnes večer jde. Neběží sám, jelikož s ním běží i jeho stín, který vytvářejí lampy v okolí. Probíhá pod druhou bránou, kde se zastavuje. Vidí světlo, co svítí za rotundou svatého Martina. Ví, že se děje něco divného. Cítí silné bušení svého srdce a pomalu se vydává směrem k rotundě. Kolem sebe stále nevidí ani živáčka. Vypadá to tak, jako by něco vymazalo vše živé ze Země a nechalo tam jen Roda plus něco.

Už je skoro tam, najednou si všímá postavy, která nepatří na tuto planetu. Zírá do obrovských černých očí, v nichž se odráží on sám. Kus před ním stojí mimozemšťan vzrůstem menší a štíhlejší, než je Rod, za ním je vidět část neznámého a lehce osvětleného tělesa, vznášejícího se těsně nad zemí. Nehybně na něj zírá pronikavým

pohledem. Rod stojí, skoro ani nedýchá. V ten moment se zdá, že se zastavil čas, přestože to tak není. Tvor z jiné planety, jenž má oproti tělu výrazně větší hlavu, zavírá své velké oči a hned je zas otevírá. Rod se nemůže odtrhnout od jeho pohledu. Je fascinující. Působí na něj uklidňujícím dojmem. V hlavě mu sice běží, co se to děje nebo s kým má tu čest, ale nemůže ze sebe vydat ani hlásku, dokonce se nedokáže ani pohnout. Mimosmšťan trochu naklání hlavu, ale stále nepřerušuje oční kontakt. Rozbíhá se směrem k Rodovi, ten vše vnímá jako zpomalený záběr z Matrixu.

Vidí něco neznámého, co se k němu blíží.

Najednou ho ta postava, která určitě zdejší není, drží jednou rukou za zády a druhou má těsně před jeho obličejem. Z ruky jí směrem k Rodovi obličej vychází energie, způsobující mu chvilkové roztažení zornic a náhlou únavu zakončenou ztrátou vědomí. Mimosmšťan opatrně pokládá bezvládné tělo na chodník. Odstupuje od něj a míří ke svému menšímu plavidlu, které se vznáší kousek nad zemí. Po cestě zakopává a před ním padá. Vstává, kroutí hlavou a u toho si pomýšlí: „Tak to se opravdu může stát jen mně. Bezchybně létám z planety na planetu, lezu všelijakým terénem a na rovině si nabiju kokos. Cha. Čas na přesun.“

Leze do svého malého plavidla, to jasně září a obrovskou rychlostí vzlétá. Rod zůstává ležet. Hlavu má položenou na kapuci mikiny, z ní vykukuje kšilt čepice mířící k obloze. Kolem nikdo neprochází a venku je skoro bezvětrí.

KAPITOLA 4

Mezitím na jiných místech začínají ze země vylézat stvoření z pekla. Nechtějí akceptovat klasická pekelná pravidla. Chtějí škodit a ničit životy lidí, kteří si to nezaslouží. První vylézají na místě, kde jsou Čertovy kameny. Z hlíny vykukují velká křídla, roztahují se kousek nad zemí. Kolem létá hodně hlíny, jak prac-ky s drápy tohoto tvora dostávají ven zbytek mohutného těla. Je slyšet hlasité dýchání a chrčení, při němž vylézá okřídlený. Nikdo by zaručeně nechtěl v tento okamžik procházet kolem. Naštěstí opravdu nikdo nejde, jen z rozhrabaného místa vychází v podobě páry duch. Protáhlá lebka s otevřenou pusou vyniká u oblaku páry, ve kterém začínají být rozpoznatelné i ruce. Dívá se kolem sebe, dokonce se i s určitou ladností otáčí ve vzduchu. Rysy těla se trochu deformují, ale vzhled zůstává stále tajemný. V jeho výrazu je znát nadšení z toho, co kolem vidí. Čertovy kameny se mu opravdu líbí. Tento druh se dokáže vtělit do živého, ale i mrtvého lidského těla. Dokáže ho plně ovládnout, dokonce i cítit vlivy, jakým je vystaveno. Duch se stále pohybuje vzduchem a promlouvá k okřídlené bytosti: „Taaak jsmééé tááádyyyyy. Proooleetíímeeee seee a zatíím se nenááápááádněěě kouknéém pooo něěějjaaaaakéém těěěěle prooo měěě.“

Okřídlený mu odpovídá: „Něěěcoooo vyberéém. Kaaždééé těěěělooo tiíi buuudeeee sluuušeet vííííí, proootoooožee feeěšááák zrooovnááá neeejsííi. Sorrrry, aleee tooo muuusíííš věěěděěěť sááám nejlééépeee. Haha.“

Duřh v klidu obratně reaguje: „Hlaavnněěě, žeeeee tyyyy jsiiii kraaaaaasaaaaveeeec. Vypaaaadááááášššš jakooooo týýýpeeeek naa steráááacíííích a mííístoooo partneerkyyyy sis naaa zááádaaaaaa naraziiil křííídlaaaa jako krááááva. Haha. Tooo muuusíííš zaaaas tyyyy věěěděěěěť nejléééépe. Radšiiii vyrazíímééé. Mooohlii byychooooo seeee tuuuu dooooohaaaaadooooovaaat do svííítáááááníííí, neeeebooo jaaaak seeee taaadyyy tooomuuu říííkáááá. Neeeežžžž buudeeee svěěěťloooo, chtěěěěťl byyyych mííít těěěělooo.“

Silný tvor nenechává svá křídla dlouho v klidu, třebaže by se klidně rád podíval, kde to vlastně vylezl. Opírá se do nich a po druhém máchnutí je vysoko nad zemí. Vedle něj je i duch, který chce co nejdříve tělo. Oba se vznesou, přestože nevědí kam. Mají jen cíl objevit vhodnou schránku, kterou by mohl duch ovládnout. Po určité době si ze vzduchu všímají jedné márnice a uvědomují si, že jsou zde lidé nejen po smrti, ale i naživu. Ale v tomto případě se jedná o zaměstnance. Vypadá to jako perfektní příležitost k obstarání lidského obalu. Okřídlený se ze vzduchu staví na nohy. Vedle se vznáší něco, co se nemůže dočkat, až si vybere svůj nástroj k páchání špatností. Vstupují neuzamčeným hlavním vchodem.

Pohybují se v delší, lehce osvětlené chodbě. Na konci vidí mohutné dveře s proskleným oknem. Přicházejí k nim a skrze okénko pozorují muže sedícího za stolem.

Vypadá pohuble a do fešáka má hodně daleko. Duch zašeptá směrem k okřídlenému větu: „Buudeeeš oprááávdůůů hoooodné-ééj, kdýýýžžž uděěěěláááááššš něěěějakýýý hluuuk, abyyyyych nepooozooooovaněěě prooooooooooklooooouuuzl. Mooohlll byyych seee taam dooooostaaat i taaaak, jeeeenžeee neejseeeem jeeestěěěě doobreej veeee zneeeviidiitelněěěnííí, prooootooo byyyyy siií měěě moohlll všiiimnouuuuut. Prooooklooooouuznuuu paaak naaad nííím. Meziitíím, coooo jsee pũũũjděe pooodííívaat, taaakééé zmíííz. Moméééntááálněě neeeepoootřeeebujeemeee

nebude. Je znepokojen hlukem, který slyší, ale tato schránka je na prvním místě. Vniká mu otevřenou pusou pomalu do těla s touhou nad ním převzít moc. Je klid jak před bouří. Najednou ležící tělo otevírá oči. Těžko říci, jakou měly původně barvu, každopádně teď jsou rudé. Ležící muž se nadechuje. Oči se mu hýbou, vypadá to, že toto tělo ovládl.

Je přikrytý bílým prostěradlem od hrudníku až po palce u nohou. Pomalu si sedá, otáčí hlavou a najednou se staví na nohy. Jednou rukou si drží prostěradlo a jde se klidným tempem podívat, proč slyšel tu ránu. Kdyby se potkal s tím zaměstnancem, těžko by mu asi vysvětloval, že se jen trochu protahuje. Opatrně nakukuje za dveře a vidí muže ležícího nehybně na podlaze, obličejem k zemi. Pokračuje svým utahaným tempem a všimá si okřídleného, jak stojí u očividně vyražených dveří. Tvor s křídly začíná mluvit: „Muuseel jseem. Našeel můuj zlomeenýý drááp, začááál plááášííít a uteeeeklll zaaa dveeeeřeeeee. Doostaaal see k přííístrooojiii naa vooláááníí, kteerýýým chtěěěhl něěěeko-oohoo kooontaaaktoovat. Rozběěěhl jseem see a dveermi proooběěěhl. Kuus zeee dveřííi hoo tréééfiil dooo hlaavyyyy, taaak užžž jseem neemuuseel niic děěělaaat. Mimoochooo-deeem, máááš pěěěknýý kooostýým. Zdaařiilooo seee tiíi tooo. Buuduu siíi naa teebee muuuseet zvyyknooouut. Jakooo prvnií byyys pootreeboovaal obleeečeeníí.“

Reakce stvoření je okamžitá: „Vyyypaaadááá jakoo omráááčeeenýý a tyyy mi tuu hlaavnněěě neebreeeeč, zeee siíis zlooomiíil neeeheeeet. Ha. S tíím obleeečeeníím máááš praaavduuu.“

Oba se dívají na pána ležícího v bezvědomí. Duch ve svém novém, tedy spíše použitém, obale se k němu sklání. Jednou rukou si drží prostěradlo a druhou se mu pokouší sundat kalhoty. Tvor vedle nečeká a okamžitě přikládá ruku nebo spíše ruce k dílu. Za okamžik stojí duch v těle narvaný do tak těsných hadrů, že ani knoflík nemá dopnutý. Vršek těla má také nacpaný do košile

a švy mají co dělat, aby vůbec zůstala vcelku. Přes nahého muže přehazují prostěradlo. Okřídlený začíná dialog: „Šatyyy děěělajííí čloooověěěkaaa, aleee vyyypaaaadáááš spíííš, jaakoo byyyys vyyy-raabooovaaal skříííň mladšííímuuu bráááchoovi. Cha.“

Duch na to reaguje: „Jsííi opraaavduuu vtiipneeeej. Rozhoo-odněěěě jseem tuuu nenááápadněěěějšííí než cosi, co má naaaa zááádeeech křídlaaa a naaa sooběěě vűűűbeec niíic. Myslíím sííi, žeeee sííiíi těě niíikdooo s holuuubeem neespeeeteee.“

Oba pomalu odcházejí z místa. Ze země zvedá hlavu zaměstnanec a všímá si postav, ale opět omdlévá. U Čertových kamenů, kudy oba vylezli, se dostává ven ještě něco. Z rozhrabané hlíny vylézá cosi podobného lidské postavě, nicméně je to spíše takový pokrčený tvor s odpudivým obličejem. Má na sobě jen potrhané kalhoty a v hubě pár špičatých zubů, které určitě nebudou v reklamě na zubní pastu. Stojí u výlezu a rozhlíží se kolem. Znenadání ho přepadá hlasitý kašel. Skoro se dusí a prská kolem sebe trochu hlíny, jež se mu tam dostala cestou na povrch. Rukou si otírá pusu a najednou se sklání k díře v zemi. Vytahuje tmavou mikinu s kapucí, aby nebyl tak nápadný, přestože většinu svého odpudivého vzhledu nezakryje snad ničím. Sází spíš na večerní procházky po místech, kde nepotká více lidí pohromadě. Navléká se do kusu špinavého oblečení, ale takovou věc opravdu neřeší.

„Taak něěějaaaak toooo vypaaaaadáááá, žeeee tuuu neeejseem prvńííí,“ říká si nahlas.

KAPITOLA 5

Čas běží dál, venku začíná tmu přemáhat světlo a rychle pokrývá tuto část Země. Kousek od rotundy stále leží Rod, zatím se ještě neprobral.

Kus za ním se začínají objevovat obrysy muže a ženy, přibližující se k místu, kde leží. Vypadá to, že si užívají romantickou ranní procházku, avšak nejde to tak úplně podle plánu. Jsou od něj ještě docela daleko, ale ona si všímá člověka, který nehybně leží. Vkrádá se do ní divný pocit, obohacený zvědavostí.

Hlasitě zakřičí: „Pane Bože! Někdo tam leží! Co je s ním?“

Její partner si už také všiml ležícího muže a odpovídá partnerce: „To si asi nějaká šlehačka dala trochu víc toho svinstva do žíly nebo se někdo pěkně zlil. Fakt netuším.“

Rychlejší chůzí k němu oba dorážejí, hledí na něj, ale nechávají si odstup, protože nevědí, co se tu vlastně děje. Ženy se hodně drží nervozita. Hlavu pootáčí k partnerovi a hlasitě odpovídá: „Nevypadá jako nějaká šlehačka, dokonce nevypadá jako živý, ale zdá se mi, že dýchá. Zavolej někam! Do hajzlu, zavolej sanitku!“

Partner se na ni otáčí, rychle pohlédne na ležícího muže a zase na partnerku.

„Nešil, zavolám ji. Nevím, co se mu stalo, ale bude v pohodě. Hlavně se uklidni.“